

ligt af Kontrakten, navnlig dennes Artikel IV og VII. Det er om Formuleringen af disse to Artikler, at største Parten af Drøftelserne med Banken har drejet sig.

Kontrolforanstaltningerne falder i to Hovedgrupper, dels en mere teknisk Kontrol i Forbindelse med Varekøbene, Varernes Anvendelse og Laanebeløbenes Hævning, dels nogle almindelige økonomiske Bestemmelser.

For at sikre den *tekniske Kontrol* kræver Banken ved hvert Træk paa Laanet en Række Oplysninger, der nærmere er specificeret i Artikel IV. Disse gaar særlig ud paa at sikre, at de indkøbte Varer falder ind under Laanet, og at Varerne vil blive anvendt til Genopbygningsformaal. Hele dette Kontrolsystem hviler paa en Ordning, der er beregnet paa at gælde alle Laantagere i Banken.

De mere generelle *økonomiske Kontraktbestemmelser* findes i Artikel VII. Hovedbestemmelserne er følgende:

Normalt maa hverken Staten, Kommunerne, Amterne, Hypotekbanken eller Nationalbanken give *Sikkerhed i Aktiver eller Indtægter for et udenlandsk Laan*, uden at Interbanklaanet sikres forholdsmæssigt paa samme Maade. Den praktiske Betydning af denne Bestemmelse er imidlertid ringe, da Sikkerhedsstillelse kun ganske undtagelsesvis er benyttet af offentlige danske Debitorer.

Større praktisk Betydning har § 2 i Artikel VII, der bestemmer, at Staten, Kommunerne, Nationalbanken m. v. ikke maa *optage nye udenlandske Laan* eller væsentlig ændre Betingelserne for eksisterende udenlandske Laan uden straks at *underrette Interbanken* herom og saa vidt muligt give Banken Lejlighed til at udveksle Synspunkter med Laantageren, det vil sige den danske Stat, inden endelig Afgørelse træffes. Som det vil ses, udelukker denne Bestemmelse ikke Staten fra at benytte en pludselig opstaaende Laane- eller Konverteringsmulighed, hvilket maa anses for betydningsfuldt. Endvidere er der føjet nogle Undtagelser til den paagældende Paragraf, hvoraf den vigtigste bestemmer, at nye Betalingsaftaler, hvis Gyldighed ikke overstiger et Aar, og i Henhold